

Koningin Wilhelminabos Dronten

Bomen voor het Leven-dag 25 november 2006

Dag allemaal,

Mij is gevraagd om mijn verhaal hier te vertellen en dat wil ik graag doen.

Elf jaar geleden kregen we te horen dat mijn man Albert kanker op de galwegen had. Hij was toen al meer dan een half jaar ziek zonder dat de artsen wisten wat hij mankeerde.

Mijn man werd een week later geopereerd. Een grote operatie. Op de scan waren geen uitzaaiingen te zien. We zagen dus alles goed tegemoet. Ik had ook kanker gehad en had het toch ook gered?

Maar tijdens het openmaken zagen de artsen direct dat de hele lever was aangetast met uitzaaiingen en dus was het gewoon weer sluiten.

Onbeschrijfelijk wat er door je heen gaat als je dit bericht krijgt. Ook onbeschrijfelijk wat er door je man heen gaat op dat moment. Mijn man kon het helemaal niet bevatten en sloot zich in het begin in zichzelf op. Mijn eerste gedachte was: ik wil ook dood.

En zo wordt je naar huis gestuurd. Wetende dat je man en de vader van je kinderen dood gaat, en je weet niet hoelang het gaat duren.

Het werden uiteindelijk 8 maanden, 8 hele zware maanden waarin mijn man had gekozen voor een alternatieve therapie, die de kwaliteit van leven niet bevorderde..

Op 12 juni 1995 overleed mijn man . En daar sta je dan op je veertigste.

Alleen achterblijvend met 3 jonge kinderen van 13, 11 en 7 jaar.

Ik dacht dat ik me voorbereid had op mijn man zijn dood. Mijn ouders waren toch ook al overleden en ik had in het Zkh. als verpleegkundige al zoveel mensen zien doodgegaan, maar ik vergistte me.

Ik was niet voorbereid op de pijn, die ontzettend rauwe pijn. Niet voorbereid op het verdriet en het heimwee die ontstond. Niet voorbereid op de pijn van mijn kinderen. Niet voorbereid om in je eentje rouwende kinderen de pubertijd door te leiden. Niet voorbereid op alle heftige emoties en niet voorbereid op alles waar ik tegen aan liep.

Er zijn meerder momenten geweest dat ik het niet meer zag zitten, maar iedere keer vond ik, ook met behulp van anderen, toch ergens weer de kracht om door te gaan.

Als ik nu terug kijk zie ik jaren, die heel veel kracht en energie hebben gekost. Het waren voor mij tropenjaren, maar ik kan ook de ommekeer zien, die met vallen en opstaan ontstond.

De ommekeer dat er weer licht aan de horizon kwam. Dat ik weer langzaam aan kon genieten van de dingen om me heen. Ik weer kon genieten van mijn kinderen die hun weg hadden gevonden. En de wetenschap dat we ondanks alle moeilijkheden toch weer een hecht gezin waren geworden. Ik ben trots op mijn kinderen, en ook op mijzelf.

Alle strijd die ik heb gevoerd en alle energie die ik erin heb gestoken zijn de moeite waard geweest.

Mijn man heeft voor de rest van mijn leven een warm plekje in mijn hart en ik kijk met liefde en warmte terug. Soms ook even weer met een traan, maar dat zijn warme tranen.

Ik wens u allen heel veel sterkte toe voor de komende tijd en hoop voor u dat er ook een tijd komt dat er alleen warme tranen zijn.

Het ga u allen goed.

Alida